

СТАНОВИЩЕ ОУН

до актуальних подій зовнішньої і внутрішньої політики

Історично-політичний досвід української нації і розвиток світових подій вказують на те, що:

- Так зв. ССРС є колоніальною імперією большевицької Росії, а не імперією неокресленої інтернаціональної "партократії".

- Так зв. УССР є колоніальною формацією советської Росії, а не державою українського народу, чи "спадкоємцем" Української Народної Республіки або інших українських державних формацій. Якaneбудь ставка на визволення "легалістичним" шляхом є політичною фікцією, бо ніколи жодна імперія не резигнувала добровільно зі своїх колоній. Народи відзискують незалежність і волю збройною боротьбою тоді, коли валять імперію.

- Так зв. "уряд" УССР не є народоправною владою українського народу, а знаряддям колоніальної системи советської Росії в Україні.

- КПСС, державний апарат і бюрократія, КГБ і збройні сили ССРС є засобами Росії для вдержання і поширення власної імперії.

- Усі договори й угоди з ССРС, а в тому й договори САЛТ і Гельсінкська угода - роблені в першу чергу коштом поневолених народів і є ще одним засобом большевицької Росії забезпечувати, поширювати/Афганістан/ і продовжувати існування своєї імперії, та далі неутралізувати і розкладати Західний і Третій світ.

- Росія намагається усіма методами і засобами знищити український народ, зокрема його провідну політичну і культурну верству, свідомо ключової ролі України у протиросійському і проти-большевицькому фронті не тільки поневолених націй. Брутальна русифікація - це не лише питання мовної московізації, але це накидування українській нації терором російського способу життя, протиставних українській духовості, правості і соціальності.

З перспективи цих загрозливих життю нації чинників, перед якими стоїть українська нація, інші поневолені Росією народи і увесь світ, та з перспективи національно-визвольних процесів в Україні в минулому і сучасному, стверджуємо, що:

- В основу життєвих інтересів українського народу на сучасному етапі його існування лягли три принципи, нерозривно пов'язані між собою: 1/Відвоювання УССД з народоправним державно і політично-суспільним устроєм є безпосередньо узалежене від 2/чіткого усвідомлення і ствердження істини, що джерелом поневолення є Росія, та 3/від застосування випробуваних визвольницьких метод революційно-визвольного націоналізму, - під чийм знаменом проходять світові процеси в нашій епосі переорганізації політично-суспільного ладу людства за національним принципом.

- В основу української визвольної політики - у зовнішній і внутрішній площині - кладемо принцип орієнтації на власні сили. Цей принцип впливає з волі українського народу самому рішати про свою долю і свою боротьбу за визволення засвідчити своє бажання жити вільним, незалежним життям. Історія показала, що чужі сили, чи то зі Заходу, чи зі Сходу, завжди намагалися використати український потенціал для своєї власної мети, а прийшовши в Україну, навіть коли говорили про "визволення", то приносили зі собою національне й соціальне поневолення та визиск.

- Природним союзником України - згідно з концепцією Антибольшевицького Блоку Народів /АБН/ - у першу чергу народи, поневолені Росією в ССРСР та в сателітних країнах. Дійсними союзниками України можуть бути лише ті політичні сили інших народів, які визнають конечність існування Української Самостійної Соборної Держави. Така засада стосується не тільки сусідів України, але й інших народів світу. Лише на такий засаді може спиратися співпраця з усіма чужинецькими політичними організаціями, групами, державними колами. Тому, що визвольна боротьба ведеться проти російської імперії, а не проти держави російського народу в його етнографічних землях, ОУН вітатиме лише ті російські сили, які словом і ділом стануть безкомпромісово на шлях розчленування російської імперії - ССРСР - на самостійні соборні держави /в їх етнографічних кордонах/.

- Основним людським правом є право кожної людини на державну незалежність її власної нації, в лоні якої одиниця може всебічно розвиватися за посередництвом народоправного державного і суспільно-політичного устрою.

На сучасному етапі розвитку політичних процесів на терені ССРСР зударяються дві окремі протилежні течії:

1. Національно-визвольні рухи, - в тому зокрема український, - які по своїй суті і заложенні є антиімперські, незалежно від того, яку маску мала б прибрати Російська імперія - білу, червону, чи "демократичну".

2. Політична концепція т.зв. правозахисного руху з основним ядром в Росії, який вилонив на Заході т.зв. третю російську еміграцію; метою цього руху серед москалів є, в основному, "демократизація" чи "лібералізація" Советського Союзу, а в крайньому випадку "зміна режиму". Настанова, діяльність і цілі цієї течії перспективно, на дальшу мету прагнуть "переформувати" імперію. Національна течія, національно-визвольні рухи розхитують і валять імперію. На тлі цих стверджень заявляємо:

- ОУН вітає і солідаризується з усіма організованими та індивідуальними проявами боротьби проти російського окупанта на українських землях та на територіях інших поневолених народів, бо ці процеси національних рухів опору й боротьби морально і політично мобілізують широкі маси поневолених народів до боротьби за свою національну самостійність і державність.

ОУН, як дійовий провідний чинник нації у боротьбі за УССД впродовж останнього півстоліття, завжди давав і даватиме максимальну підтримку і допомогу всім громадянам-патріотам України, які заступають безкомпромісові антиімперські, національні самостійницькі позиції незалежно від їх особистих політичних переконань, релігійної приналежності, чи походження.

ОУН дорожить зусиллям, відданістю, жертовністю і мучеництвом усіх патріотів, які ведуть боротьбу проти окупанта на рідних землях /і поза їх межами/ і вважає, що способи опору і боротьби повинні зміцнити посередньо чи безпосередньо потенціал національно-визвольної революції, як єдино можливий і реальний шлях відвоювання УССД.

ОУН скеровує усі прояви спротиву окупантові в русло боротьби за державну незалежність, надаючи всяким акціям і актам спротиву і боротьби національно-політичне цілеспрямовання.

ОУН є незмінно керівником цієї боротьби і пробойовою силою українського визвольного руху в усіх ділянках життя. Тому удари ворога спрямовані передусім проти революційної ОУН.

- Натомість ОУН завжди протиставлялася, і буде далі протиставлятися усім симптомам і практикам єдиноділімства, капітулянтства і пристосування до чужих інтересів /зокрема інтересів ворога/, які проявляти муться серед української спільноти в діаспорі і в Україні.

Завдяки Українській Визвольній Війні і періодові державности /1917-1921/, революційній боротьбі УВО-ОУН /1920-1930-ті рр./, Актів проголошення Держави Карпатської України і боротьби за неї /1939/, проголошенню Відновлення Української Держави Актом 30 червня 1941 р. у Другій Українській Визвольній-Революційній Війні веденій ОУН - УПА - УГВР /1942-1953/, повстанням у концтаборах /1953-1959/, новим поколінням борців 60-70 рр., які йдуть слідами своїх попередників, та завдяки мільйонам жертв, які народ склав у боротьбі проти різних окупантів України - українська нація досягнула найвищий ступінь національної напруги у боротьбі за свою державність. На тлі цього твердження ОУН вважає своїм обов'язком перестерігти:

- Українську національну діаспору перед єдиноділімським становищем і дією російського т.зв. "правозахисного руху", його відповідника у "третій російській еміграції", та тих українських політичних кіл і осіб, які на базі "совєтського правозахисту" знаходять з цими совєтськими формаціями спільну мову і співпрацю. ОУН вважає такі тенденції і практику шкідливими для українських національно-державницьких інтересів.

- Українську національну діаспору перед намаганням цих українських кіл і осіб використовувати українські суспільно-громадські установи і надбудови, щоб звести курс української визвольної дії на манівці політичного мінімалізму, опортунізму, кон'юктуризму, а навіть і колаборантства з інтересами чужих чинників - на базі збанкрутованого "детантизму", "антирежимства", "партократизму", "демократизації" СРСР і т.п.

ОУН засуджує такі тенденції і практику, як явне фальшування і викривлення розвитку визвольно-політичних процесів в Україні.

Представляння українських політичних в'язнів противниками українського самостійницького націоналістичного руху не як борців за національно-державну незалежність України, а лише за людські права, є фальшуванням мети їхньої боротьби і їхнього страдницького шляху за УССД в московських тюрмах і концтаборах та психіатричних заведеннях.

Організація Українських Націоналістів закликає українську національну спільноту знову відкинути, як у минулому, так і тепер, подібні зародки політичної капітуляції і розкладу в громадсько-політичному організмі, а далі прямувати важким - але єдиним - шляхом безкомпромісовості в боротьбі за розвал більшовицької імперії і російської імперії всіх режимів узагалі, та відвоювання Української Самостійної Соборної Держави.

- ОУН перестерігає перед намаганням перетворити суспільно-громадську надбудову в політичний центр, присвоюючи суперечні зі статутами громадської централі прерогативи і поглиблюючи політичне розбиття еміграції та впроваджуючи в блуд різні патріотичні гурти в Україні, наче б громадська координаційна централія перетворилася в об'єднання різних організаційно- і партійно-політичних течій та формацій, а громадсько-культурні завдання складати на політичні формації всупереч устійненим принципам між партнерами під час формування громадської координаційної еміграційної централії.

Українська нація в боротьбі за УССД - непереможна, бо вона вже дійово самоусвідомила свої рідні вічні вартості і якості, стоїть у тривалому бою за них, доказом чого - її двофронтна визвольна війна, надзвичайна

героїка ОУН-УПА, творчість шести-і семидесятників, які вирости на крові і жертві ОУН-УПА, як дух від її духу, сучасні явні і неявні борці за права української людини, які - йдучи на Голгофу нації - заявляють мужньо, що їх дія подиктована почуттям виконаного обов'язку, бажанням самопосвя-ти за народ, бо вважають суть людського життя в жертвності задля ідеї, в радості боротьби за неї. Тому, маючи таку високу мораль, вони йдуть з розпогодженим чолом на каторгу, щоб служити Україні захистом її честі, своєї гідності українця і свідомою смертю за неї, з вірою в остаточну перемогу!

Револьюційно-визвольні процеси у всіх ділянках життя нації і різні вияви опору та боротьби з боку численних патріотичних кіл, які цілеспря-мовані керівною силою ОУН, є зосереджувані в одній метовій точці - УССД - і при зростаючій самосвідомості всіх чинників боротьби, що немає іншого шляху від революційно-збройного, як завершуючого етапу визвольної боротьби-ведуть остаточно до ^{не}уникненого збройного зудару з московським окупантом.

Суть і запорука успішності революційно-визвольних процесів лежить у непереможному прагненні до волі і до незалежності, до здійснення україн-ської правди і справедливості, лежить у неподоланному, всезростаючому на-маганні всіх прошарків народу здійснити український зміст життя, протилеж-ний накиненому Україні й іншим уярмленим народам - російському змістові життя.

Відвоювання УССД й одночасно збройна визвольна боротьба інших поне-волених націй - згідно з визвольною концепцією АБН - є найтривалішим способом визволення, що випливає з суверенного рішення нації, не контро-льованого ворожим чинником.

Організація Українських Націоналістів /ОУН/ поновно стверджує, що незмінним шляхом визволення української нації, як інших поневолених наро-дів, є революційний шлях боротьби за розвал російської імперії усіх барв на незалежні національні держави в їх етнографічних кордонах.

ПРОВІД ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

"...Усвідомлюйте чужинців в необхідності розподілу ССРСР на ві-льні національні держави всіх його народів. Доказуйте їм, що не-залежних держав прагнуть і за їх здобуття завзято і мужньо бо-ролися і борються всі поневолені народи ССРСР. Роз'яснюйте їм, що розподілу ССРСР вимагають інтереси всіх народів світу, бо тільки цим шляхом можна раз на завжди ~~зни~~знищити небезпеку відродження ро-сійського імперіялізму, який сьогодні в формі більшовизму загро-жує цілому світові..."

Із "Звернення Вокуючої України до всієї
української еміграції"

В Україні, в м. жовтні 1949 р.

АКТ
ПРОГОЛОШЕННЯ ВІДНОВЛЕННЯ
УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ

1. Волею Українського Народу, Організація Українських націоналістів під проводом Степана Бандери проголошує відновлення Української Держави, за яку поклали свої голови цілі покоління найкращих синів України.

Організація Українських Націоналістів, яка під проводом її творця і вождя Євгена Коновальця вела в останніх десятиліттях кривавого московсько-більшевицького поневолення завзяту боротьбу за свободу, взиває увесь український народ не скласти зброї так довго, доки на всіх українських землях не буде створена суверенна українська влада.

Суверенна українська влада запевнить Українському Народові лад і порядок, всесторонній розвиток усіх його сил та заспокоєння його потреб.

2. На західніх землях України твориться українська влада, яка підпорядкується Українському Національному Урядові, що створиться у столиці України - Києві.

Українська національно-революційна Армія, що твориться на Українській Землі, боротиметься далі проти московської окупації за Суверенну Соборну Державу і новий справедливий лад у цілому світі.

Хай живе Суверенна Соборна Українська Держава!

Хай живе Організація Українських Націоналістів!

Хай живе Провідник Організації Українських Націоналістів - Степан Бандера!

Льва-город, дня 30.червня 1941 р., год.20.

ЯРОСЛАВ СТЕЦЬКО
Голова Національних Зборів

У 40-ву РІЧНИЦЮ ВІДНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

40 років тому, Актом 30-го червня 1941 року у Львові проголошено відновлення української державності. Національні Збори встановили головою Державного Правління Ярослава Стецька.

"Волею українського народу Організація Українських Націоналістів під проводом Степана Бандери проголосує відновлення Української Держави"... - голосив усім державний Акт. І український народ виявляв свою волю по всіх містах і селах України, спершу великими маніфестаціями і масовими здвигами та організуванням державного життя, а далі збройною боротьбою.

Акт 30-го червня був проголошений у часі, коли друга світова війна набрала найбільших розмірів і два вороги України - гітлерівська Німеччина і большевицька Москва зударилися на українській землі з наміром загарбати Україну для себе, а український народ поневолити.

І тоді - у найважчій ситуації, між московським молотом і німецьким ковадлом - український народ сказав своє слово - слово господаря української землі, і підняв прапор своєї державної самостійності.

І підняв свій меч - за свою свободу, за своє одвічне право бути господарем на своїй власній землі, за свою від нікого незалежну державу. Проти обох наїзників, проти обох загарбників, окупантів і поневолювачів.

Акт 30-го червня 1941 року відкрив найновішу сторінку історії наших визвольних змагань за ту саму велику мету: за самостійну соборну українську державу. Таку саму мету мав Акт 22-го січня 1918 року, Акт 1-го листопада 1918 року, таку мету мав Акт 22-го січня 1919 року, таку ж мету мав Акт 15-го березня 1939 року.

Акт 30-го червня був черговим історичним самостійним незалежним державним актом, був власнопідметним виявом волі українського народу самому творити своє життя на своїй власній землі і боротися за свою власну державу. Актом 30-го червня викуто ще одно кільце в безперервному ланцюзі визвольної боротьби українського народу.

Український народ масовими маніфестаціями - здвигами виразно і рішуче ствердив свою волю до самостійного життя. Власними силами і власним трудом широко розгорнув державне будівництво, з радістю, запалом і ентузіазмом взявся за роботу на всіх ділянках суспільного і державного життя. Увесь народ став до будови своєї держави.

І хоч німці зліквідували Українське Державне Правління і застосували супроти українського народу політику терору й винищування, розстрілюючи і засилаючи в тюрми і кацети цвіт борців народу, - Акту 30-го червня ворог знищити не зміг. В обороні своєї, потоптаної окупантами, волі станув український народ. На насильство відповів боротьбою, створюючи Українську Повстанську Армію, що під керівництвом Головного Командира сл. п. генерала Романа Шухевича - Тараса Чупринки - залізом, вогнем і кров'ю перетворював в дійсність ідею 30-го червня, вписуючи золоті сторінки в історію визвольної боротьби України.

Доба української історії, розпочата 30-тим червня 1941 року, триває. Боротьба йде далі - в різних формах, різними способами і засобами і на різних відтинках многогранного життя.

До боротьби стає третє українське покоління, піднявши високо вгору прапори і ідеї 1918 і 1941 років - і хоч "ім північні вітри гудуть, і сніги замітають путь, а вони ідуть безупину"... "Покотилася лавіна, і де в світі тая сила, що б в бігу її спинила!" / Іван Франко/.

І ця боротьба йтиме так довго, аж український народ стане господарем і володарем своєї землі і своєї долі, здійснюючи заповіт Шевченка - "в своїй хаті - своя правда і сила і воля!"

Відмічуючи 40-річчя Акту 30-го червня 1941 року, схилиємо наші голови і віддаємо нашу глибоку пошану тим усім, що впали в боротьбі за українську державу, що впали на різних полях за те, щоб жив і був свободним український народ. Одночасно маніфестуємо нашу єдність з українським народом на рідній землі, нашу повсякчасну готовість допомагати йому в боротьбі і нашу рішеність разом з народом йти і діяти до нашої великої мети.

На цьому шляху боротьби впали і падуть воїни. Бо "шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю. Нашою - так само. Кров'ю чужою і своєю. Ворожою і рідною. Кров закінчує глибокі процеси національних емоцій, усвідомлень, організаційної праці, ідеологічної творчості, всього того, що нація і свідомо і іраціонально використовує для ствердження свого права на державне життя" - писав Симон Петлюра.

Прапори боротьби бере в свої руки молоде українське покоління. Вирощені на крові й жертві своїх батьків, боротьбою - ОУН-УПА, вони відважно й сміло продовжують почате й незавершене їхніми попередниками діло: та сама ідея, ті самі прапори, та сама ціль - незалежна українська держава.

"Народ мій є, народ мій завжди буде, ніхто не переkreслить мій народ!" - кличе Василь Симоненко. На місцях впадших стають нові борці. Їхніми трупами, жертвами, посв'ятою, завзяттям живе і кріпшає українська нація. Кріпшає для завтрішньої перемоги, яка напевно прийде!

"Прийде той час. Істотою цілою ми чуєм хід його..."

"Та прийде час і ти огнистим видом
Засяєш у народів вольних колі,
Труснеш Кавказ, вперешся Бескидом,
Покотиш Чоним Морем гомін волі,
І глянеш, як хазяїн домовитий
По своїй хаті і по своїм полі!"

- пророкував Іван Франко. І так буде!

Акт 30-го червня 1941 року стоятиме полум'яним дороговказом на дальшому шляху походу української нації до її мети!

Вічна слава впавшим Героям української визвольної боротьби!

Хай живе, бореться і перемагає український народ!

Хай живе Українська Самостійна Соборна Держава!

30-го червня 1981 року

ПРЕЗИДІЯ
СВІТОВОГО УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ

З В Е Р Н Е Н Н Я

Українці!

Український народ на своїй рідній землі переживає виїмково трудний час. За заслоною т.зв.УССР сьогодні сильніше ніж будьколи досі московський окупант нищить Україну. У передшкіллі і школах середньої і вищої освіти, в публічних установах і в щоденному житті та на всіх його щаблях проходить постійне намагання русифікації України. Засобами русифікації являється армія та переселювання українців під різними причинами поза межі України, де вони без української школи, газети і книжки та без українського оточення стають жертвою московського сатрапа.

Ворожий наступ іде на всіх відтинках: переслідування віри і церкви, зневага традицій, нищення пам'яток української культури, нагінка на тих, хто вживає української мови... Намагання нищити за всяку ціну й усіма можливими засобами окремішність і самобутність українського народу, щоб його обмосковити під вивіскою советського народу не вгаває.

Україна заплатила й ще далі платитиме високу ціну в змагу за своє право бути господарем на своїй землі - вона бореться і не здається. Вже нині можна бачити, що жертви майна, крові і життя кращих синів і дочок українського народу не пішли на марно. Всі українці побачили й пізнали на власній шкурі, хто їх ворог, та й вільний не большевицький світ зачинає бачити хто в т.зв. ССРС є поневолювач і колонізатор, а хто є поневолені, колоніальні народи.

Недавні звернення українських нескорених до Об'єднаних Націй, в яких вони називають комуністів, що захопили владу в Україні "передовим загоном російських шовіністів і колонізаторів", що не мають права говорити від поневолених народів т.зв. ССРС, вказують виразно на те, що в Україні добре знають, хто є ворогом українського народу, його волі і державної незалежності.

Бойкот Олімпіади в Москві та інші виступи немосковського світу з приводу московської агресії в Афганістані теж вказують на те, що немосковський світ зачинає прозрівати й пізнавати, хто є Москва, які її плани та яка її остаточна мета.

У боротьбі за волю і державну незалежність вже більше як 50 років змагається Організація Українських Націоналістів. Вже від багатьох років старається ОУН відкрити очі вільного світу на існування останньої - московської імперії, що поневолює багато народів у т.зв. ССРС, на російсько-большевицький імперіалізм і колоніалізм, на східну стратегію і тактику Москви, та остерегти ще вільний світ перед наступом російської колоніальної імперії, що скрилася за облудною вивіскою Союзу Советських Соціалістичних Республік.

ОУН за весь час свого існування і боротьби з ворогами України поповнювалася кращими синами і дочками українського народу й наш народ давав завжди ОУН моральну піддержку й матеріальні засоби, що потрібні для організації боротьби ОУН за Українську Самостійну Соборну Державу. Разом з ОУН в Краю і закордоном борються організовані і неорганізовані самостійницькі сили.

ОУН, як попередніми роками, звертається до всього українського громадянства й цього року з закликом допомагати ОУН, складати пожертви на Визвольний Фонд ОУН, щоб у боротьбі за народню волю брали участь у різний спосіб всі, щоб брав участь увесь наш народ.

В році Головнокомандувача Воюючої України, ген. хор. Романа Шухевича - Тараса Чупринки, в 40-річчя відновлення української державності 30-го червня 1941 року - скріпімо всі наші сили, всю нашу дію на різних полях і відтинках, збільшімо нашу активність і жертвність у боротьбі за визволення України!

Слава Україні!

ПРОВІД

ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

Ярополк Богослов

Керівник Кадрово-організаційного Сектора.

БУДЬМО СОБОЮ

Бути собою, як вислів і глибина думки має далекосяжний і широкий змісл. Це найперше любити, цінити і шанувати все своє р і д н е, усе те, що н а й б л и ж ч е, з чим повніше ідентифікується наша свідомість, ціла наша духовна конструкція і що визначає наші прагнення, як наслідок осмисленої правди, що перейшла у віру та стала товчком для нашої дії.

Бути собою, значить цінити і берегти велику українську спадщину: релігійну, культурну і державницьку, помножувати її, вести боротьбу за національну самобутність у всіх названих гранях, відтинаючи себе від усяких опортуністичних – вислужницьких тенденцій, де ми, українська сторона не є партнером, не партнер українська сила, а васаль сили чужої.

Бути собою, значить відчувати на собі тисячоліття нескореної України, тисячоліття її слави, боротьби і незборимого духа. Бути собою це наказ до великої місії в майбутнє, до великого чину, до державного життя, до розцвіту української культури і щастя та добробуту українського народу. Бути собою – усунути всі перешкоди на шляху до нашої найвищої мети!

Коли ж ці слова "будьмо собою" примінімо до себе, членів ОУН, то в них пізнаємо гарячий до нас апель, докір, догану й тривогу остороги. Наше сумління тривожно питатиме нас: – а був ти завжди собою? А чи ви були собою у своєму бойовому братстві-ордені ОУН? Чи були ви собою в противному чи й чужому середовищі? Відповідь на це питання не проста й не однакова, тимбільше, що на членстві ОУН спочив найважчий в народі тягар "бути собою" у сенсі підвищеної ширшої інтерпретації цього поняття. На долю члена ОУН припала горда українська спадщина тисячоліть і завдання помножувати і берегти ті усі найвищі цінності, які дала Україні історія її народу, боротися та здійснювати місію для величного майбутнього УССД.

В організаційному зміслі "бути собою" має виразне і чітке значення, яке характеризується незнищимою свідомістю – "Здобудеш українську державу, або згинеш в боротьбі за неї"! Бути собою значить відчувати і плекати гордість за велике минуле, за героїчну понад-п'ятдесятилітню боротьбу, яка велася проти всіх окупантів України. Плекати гордість на те, що дороговкази ОУН у великих справах були і є непомильні. Правильні ідеї засвідчувались жертвою життя і крові: боротьба на чотири фронти, визвольна війна проти двох найбільших воєнних потуг, Акт 30-го червня 1941 року, створення АБН в Україні – спільного фронту поневолених націй, на зовнішньому відтинку включення України в бій ідей і політичних концепцій у світовому розмірі. ОУН – творець УДП і УПА.

УДП-ОУН-УПА-УГВР – нова епоха української державності 1941-1950 років. ОУН стала на сторожі ідей УССД, як безкомпромісовий її пробойовик! Відвоювання УССД, в одній формулі: ідея-мета і шлях до неї! Усе це найцінніші жемчуги ОУН, що надають повноцінності Організації, "як в гігантській кузні невтомні велетні перековують сонце, щоб світило ясніше і далі", сповиваючи її членство горючою наснагою та кличуть його стати гідними духових та бойових велетнів.

Бути собою – це, як найвищі святощі, цінити жертву своїх друзів, що впали на шляху боротьби і більше боротися не можуть; працювати за себе і за них; вузлом нерозривної дружби в'яжеться член ОУН на життя і смерть з усіма визнавцями ідей ОУН, які йому ідейно рідні, ближчі за брата-українця із іншого, або противного табору; гордиться, як про це все була мова вище, великою спадщиною ОУН: боротьби, чинів, державницьким

актом 30-го червня 1941, Похідними Групами, УПА, бо все це клейноди, яких немає у своїх скринях ніяка інша українська політична група, чи сила, крім ОУН з-під стягу Коновальця - Бандери - Шухевича - Стецька.

Бути собою - значить, що член ОУН мусить відчутти свої сили, яким немає рівня в українському політичному світі. Нам казали в Канаді, нам казали в ЗСА, що націоналісти революціонери ніяка сила, що ми одна із партій лише, але останній Конгрес УККА, а також КУК, де ми програли лише чотирьома голосами вибір підтримуваного нами кандидата на президента КУК і не вийшли зі залі нарад, доказав протилежне. Ми є в аван'гарді самостійницького табору, з нами народ. Ми здобуваючи перемогу в УККА, продемонстрували нашу силу, бо тут ми "були собою"!

Бути собою - значить займати належне собі місце в структурі українського політичного і громадського життя, відповідно до нашої сили, яка в кожній країні нашого поселення є домінуючою і відповідно до здобутого нами в народі авторитету і довір'я. Ми не є собою, коли наші члени замітають домівки і збирають при вході до них гроші, а люди інших середовищ, не маючи ніякого морального капіталу з своєї політичної діяльності, виходять на трибуну і репрезентують українську громаду. Як може хтось із них репрезентувати й нас, аван'гардну силу, людей з великим історичним досвідом, з досвідом боротьби, з досвідом організувати і вести народ з чіткою візією прямувати до мети?

Бути собою, значить перестати бути запобігачами перед противниками, оправдуючись куртуазійністю, великодушністю "супроти слабих", надмірною ввічливістю супроти опонентів і тому, мовляв, наші керівники імпрез та різних зібрань, ставлять чужих перед своїми, хоч ті є нижчі політичним стажем, репрезентують далеко не таку як наша сила. Такої ввічливості і такої куртуазії не виявляють організатори другої сторони /противних середовищ/ супроти наших провідних діячів, а своїм, як правило, віддають першенство, першими їх вітають, їх першими запрошують до слова і відводять їм найбільш репрезентативні на залі місця. Інколи у нас роблять паради чужим лідерам, а нечуване, щоб противники робили паради нашим чільним діячам. Деколи і наші редактори цілі шпальти наших газет заповнюють матеріалом з присвятою політичним діячам противників, але нечуване в світі, щоб газети противного табору писали позитивно про діячів нашої Організації, а якщо пишуть, то лише пасквілі з образами й очевидно брехнею та очорнюваннями. Бути собою - значить шанувати найперше своїх і віддавати їм першенство перед противником.

Чи були ми, і чи є собою, коли дехто з нас запрошував до наших громад україножера Некрасова, який глузував з "хлопців", які його запросили, а він із нашої трибуни плював їм блекотою у вічі, в їх українську душу? Чи були і є ми собою, коли дозволили, щоб лідер іншої політичної партії очолив громадську централь і дозволяємо йому спілкуватися з Григоренком - малоросом і советофілом?

Якщо будемо собою - зцементованою буде ОУН, а її членство незборимою когортою борців. Будемо шанувати і респектувати себе взаємно, то ніхто не посміє розігравати нас, маніпулювати нами в ім'я "всенациональної" сили, бо ОУН завжди була, є і завжди буде всенациональною. Раз і назавжди треба, будучи собою, опрокинути підсуване противниками твердження, що все, що не ініціює ОУН, а вони, то є всенациональний почин і всенациональне діло.

Бути собою, значить вірити в свої сили і спроможності, скріплювати і розбудовувати ОУН, наші формації, власні інститути та інституції.

Ініціювати та організувати під власною фірмою почини, акції, діла. В не наших, а загально-українських формаціях, як напр. СКВУ, УККА, КУК, КОГЦУ, центральних крайових і місцевих громадських репрезентаціях і т.п. виявляти видимо наш вплив, застосованість наших ідей, а не йти за поводом починів противників, які не сумісні або й протирічні нашим постановам, напрямним і становищам. Немає сумніву, що в цьому підтримає нас народ, коли побачить, що ми є справді собою.

Бути собою, значить ставити свічку своїм святим-героям, але чортові другій свічки ніколи не засвіtimo. І визнаватимемо символами тих, що втратою власного життя засвідчили бути гідними дороговказами для нас: Коновалець, Чупринка-Шухевич, Бандера. Живі не можуть бути символами, бо можуть зійти на хибний шлях і повести на манівці тих, кого за собою ведуть. Усі ми члени ОУН, випробували, перевірили себе взаємно в боротьбі і праці і заслуговуємо на взаємний респект і довір'я до себе. Але наші обрії проблискують метеори, про які мало знаємо, яким шляхом йшли вони до обріїв і якою буде їх доля, як змеркнуть? Дехто задивлений в ці метеори в пошуку за символом, а деякі із тих метеорів символом себе іменують. Замало знаємо про них, про їх минуле, про їх усвідомлену роль чи приписану якусь кимось – поза їх волю – засобами досконалої техніки, між нами вони не випробувані, не перевірені, не здружені, довір'ям не знані – отже вони звичайні для нас люди, які, якщо шукатимуть до нас дороги до співпраці, то їм цю дорогу вкажеться, а коли ні, хай живуть собі своїм життям як і інші, поза орбітою нашої Організації. Але бути собою, значить панувати себе, своєю Організацією, свій Провід і кожного члена ОУН і не дозволяти нікому, хай буде це і найяскравіший метеор, щоб він кпив собі з Організації, з активу /"люди в кожухах, часто неграмотні"/ чи з нашої молоді, називаючи її "найбільш жалюгідною" із трьох різних категорій. Бути собою – значить ігнорувати тих, що ігнорантно відносяться до нас.

То ж будьмо собою! Тоді нас усіх /не одиниць у розигрі – той добрий, а той поганий "бандерівець"/ будуть панувати, респектувати, хоч правда, не любити за нашу силу, єдність та навіть за нашу велику ідейність, будуть поважати навіть ті, які зараз насміхаються, кплять собі з нас, або недоцінюють нашої справжньої сили. Ще краще підтримає нас загал і помножить наші сили. До нас живіше стане горнутися молодь, бо вона має ще такі найкращі відчуття та розуміння, що значить – бути собою.

БУДЬМО СОБОЮ, як були у грозіві часи Другої світової війни наші Провідники, усе наше членство, які всупереч волі наїздника проголосили Акт 30-го червня 1941 року у Львові та в містах і селах України куди дійшли Похідні Групи Організації і осталися собою, не відкликуючи державницького акту України, навіть в обличчі смерті в концтаборах гітлерівської Німеччини, які боролися і гинули за велику ідею: здобудеш або згинеш!

Будьмо ж собою – сприймімо це як апель, як докір і як остерогу з ціллю скріплення ОУН в 40-ву річницю державницького Акту 30 червня 1941 року, щоб як і дотепер, так і в її марші в майбутнє вона була провідною зорею, дороговказом і орієнтиром для українського народу.

С. Дунаїв
Керівник Сектора
Зовнішньої Політики і АБН

НАШІ АКЦІЇ З ПРИВОДУ МІЖНАРОДНИХ КОНФЕРЕНЦІЙ

Ми займаємо однаке становище до кожної конференції західних держав і російської імперії. Воно не різниться від становища до ООН, в яких членом є теж російська імперія, отже наше становище є таке саме до різних зустрічей, нарад, конференцій речників вільних націй з представниками російської тюрми народів - ССРСР і його сателітів.

Наше становище, наші вимоги стосуються урядів вільних націй, а ніяких вимог не скеровуємо до речників поневолювача-московських окупантів.

Мета нашої діяльності з вимогами та документацією у місці конференцій і зустрічей лежить у тому, щоб задокументувати перед вільними націями нашу непогодженість, наш засуд статус кво поневолення, який визнав офіційний Захід чи взагалі вільний світ.

Вільні нації мають знати, що ми ніколи не визнаємо факту поневолення нашої Батьківщини-України й інших націй, боремося проти нього і будемо боротися, доки не будуть звільнені поневолені народи і розвалена російська імперія та знищена комуністична система. Наше завдання - вказати на злочин москалів в Україні, націю-, гено-, етно-, культуро- і мово-вбивство, яке проводить Москва в Україні, розкрити всю панораму нашої визвольної боротьби і її непереможність, задокументувати, що наша Батьківщина ніколи не визнає домовлень урядів і парламентів вільних націй з Москвою, а буде боротися різними методами, зокрема революційними за розвал імперії і остаточне знищення визнаного вільними урядами світу статус кво поневолення і рабства.

Ми діємо теж на форумі ООН, хоча співосновником його є російська імперія і її дві колонії УССР і БССР, і там теж діють москалі, намагаючися представити нашу революційно-визвольну боротьбу як агентуру чи "фашистську" диверсію.

Наша вимога: прогнання ССРСР і її агентур з ООН, усвідомлення речників вільних націй у тому, що є революційні сили поневолених націй, які ніколи не визнають свого поневолення, але будуть боротися проти поневолення усіми засобами.

Наші акції на тих форумах, де є ССРСР, не означають визнання ССРСР чи цілей та домовлень західних урядів з ССРСР, але навпаки - боротьбу за завалення домовлень чи переговорів з ССРСР, та викинення ССРСР з міжнародних інституцій. Не є вирішальним, чи нам вдасться цього добитися тепер, але є вирішальним - ПОСТАВИТИ та СТАВИТИ ЗАВЖДИ таку вимогу, бути голо- сом сумління людства, людей і народів, вказувати на облудну брехливість і нікчемність фальшивок окупанта про те, що Україна погодилася з її уярмленням, що УССР є "державою", а не колонією, вказувати на страшну загрозу для всіх народів світу з боку російських загарбників і вимагати засадничої зміни політики щодо російської імперії-ССРСР.

Идеться про те, щоб складовим елементом закордонної політики урядів і парламентів вільних націй було національне визволення поневолених націй, розвал імперії, як незмінна напрямна цілі політики так, як Москва має незмінним суттєвим складником своєї політики: здобуття світу

за поміччю марксизму, комунізму, ленінізму, пролетарського інтернаціоналізму, зокрема ж "національно-визвольних рухів" і класових револют, підфальшовуючи і підшиваючися під здогадне "визволення" народів по цей бік залізної занавіси.

Наше незмінне, завжди повторюване завдання - добитися зміни політики вільного світу щодо російської імперії. Чим частіше повторюємо наші вимоги і критику політики вільних націй - тим краще. Це поволі стане невід'ємною частиною західного комплексу евентуальної психологічної, політичної війни. З'ясування в праці З. Карбовича "ЗНЕХТОВАНА ПОТУГА" чи в статті Євгена Орловського /З. Карбовича/ п.з. "Криза Заходу"/"Гомін України"/, а в "ШП" "Передумова перемоги Заходу" повинні стати основою для нашої інформативної і дипломатичної дії серед західних офіційних чинників.

Наша акція з приводу конференції в Мадриді не обмежувалася лише до предкладання меморіалів і документації її офіційним учасникам вільного світу, але зокрема це мобілізація прилюдної opinio за поміччю преси й інших масових медій пропаганди в користь наших ідей. Необхідно влаштувати демонстрації з транспарентами, голодівки і т.п., протестні проти-російські виступи, щоб прилюдну opinio мобілізувати проти москалів, большевизму, а за наші ідеї. Треба розкривати мету, цілі Московії зв'язані з такими міжнародніми конференціями. Треба ясно і недвозначно висувати нашу концепцію визволення і пропонувати іншу концепцію закордонної політики урядів вільних націй, яка лежить в інтересі всього світу.

Треба розкрити злочинні цілі Московії у зв'язку з Гельсінкськими домовленнями, вказати на те, що нашим завданням не є допильнювати виконання домовлень, бо вони стверджують статус кво рабства, ненарушність кордонів імперії, але вказати шлях завалення імперії і знищення комуністичної тиранії. Висунути оскарження московських нарббивників в русифікації, націовбивстві, насиллі над правами нації, що є теж насиллям над правами людини, насиллям над селянами, робітниками, інтелігенцією.

Ми не висуваємо вимог в рамках Гельсінкських домовлень, але вимагаємо: а/ уневажнення згл. відкликання підписів урядів вільних націй під тими домовленнями, б/ засудження Московії за поповнювані злочинства проти народів і людини: за агресію в Афганістані, за загарбання десятків народів і їх уярмлювання, за концтабори, психіатричні тюрми, вбивства борців за права нації, людини, за віру в Бога і т.п., в/ застосування резолюції ОН про деколонізацію тобто розвал російської імперії, резолюції про збройну й іншу підтримку визвольної боротьби поневолених москалями народів, згідно з резолюцією ОН з приводу Намібії, визнання теж на практиці однакових прав повстанським арміям на рівні з регулярними, стосовно УПА /резолюція МЧХреста в Женеві/, г/ поставлення Московії перед Газьким Трибуналом за злочини над націями і людьми-одинацями, г/ виключення ССРСР з ОН за насильство над Хартією ОН. Ставити вимоги протилежні до домовлень в Гельсінках, які мусять бути уневажнені тим більше, що Московія не виконала ані однієї статті цих домовлень, крім статті про...збереження імперії за поміччю мордів, насильства, тюрем, концтаборів, русифікації і т.п., що їй гарантував офіційний захід. Московія не лише кпить собі з своїх зобов'язань щодо прав людини і націй, але після Гельсінкських домовлень ще сильніше затиснула кайдани поневолених народів і людей. Тому Гельсінкські домовлення повинні бути уневажнені стосовно визнання ненарушності кордонів імперії і зогляду на продовжування москалями насильств на народами і людьми.

Наша політична постановка української справи під час конференції у Мадриді суттєво не різнилася від наших акцій і постановки з приводу інших того роду конференцій. Це загально відомо, що Московія ніколи не дотримувала договорів, чи підписаних міжнародних принципів типу Хартії ООН, резолюції про деколонізацію, чи розвал усіх імперій, Переяславського договору, "суверенітету" республік СРСР, й інших блефів для обману задурманеного комуністичною блекотою світу. Тому в нас небуло ніяких неув'язок у зв'язку з Мадридською конференцією, що є лише нагодою черговий раз вдарити москалів.

Сектор

Завдання референтів зовнішньої політики і АБН очікує від теренових референтів і організованих ними гуртів зовнішньо-політичної праці:

1. Систематичних перекладів документації про становище в Україні /яку оприлюднює "Шлях Перемоги" чи "ГУ"/ на чужі мови та постачання центру перекладами. Чекаємо на ці переклади, - щоб дальше слати на Мадридську конференцію, а вони послужать теж і на інші конференції. "Юкренієн Ревю" і "АБН Кор." публікують найбільше цих документів. Тому треба комунікуватися з ними, щоб знати, що вже є переложене.

Особливу увагу звертаємо на наших науковців, які повинні обслуговувати Сектор зовнішньої політики джерельними і документарними чужомовними опрацюваннями нашої документації.

2. Наші міжнародні правники повинні проаналізувати Гельсінкські домовлення і вказати західнім політикам на необхідність ревізії зглядно відмовлення від них, бо це, без мирового договору, виглядає на ствердження ненарушності імперії, включно з схваленням стаціонування окупаційних військ напр. в Польщі, чи Україні, або Туркестані. Того в мировому договорі Московія не добила б. Центр повинен отримати від наших науковців напр. синтетичне опрацювання перегляду російської агресивної політики у зв'язку з Афганістаном, вказавши, що це здійснювання історичних плянів Московії.

3. Включення в нашу зовнішньо-політичну акцію молодих кадрів, які мають заінтересування нею. Чужинецькі масові засоби /медіі/ інформації /преса, радіо/ звертаються до нас за інформаціями, які ми маємо, але немає кому їх систематично перекладати і негайно слати до преси чи радіо. Тому наші молоді кадри зобов'язані подбати про те, щоб виходив систематично на англійській, французькій, німецькій, єспанській мовах УЦІС. Це означає перекладати кожну ново-отриману інформацію чи документ з України і слати їх до преси, чи радіо. Напр. такий документ, як ІВАН КАНДИБА - СТРАДНИЦЬКИЙ ШЛЯХ! Це дуже добрий документ, але його треба перекладати на єспанську, німецьку, англійську, французьку мови. Вістки і документи зі "ШП", "ГУ", "Визвольного Шляху", треба негайно перекладати для чужих медіі інформації. Якщо такі робочі гуртки будуть, ми могли б доставити їм джерельні інформації з одночасним вручуванням їм "ШП" чи "ВШ". Гонорарів ми не платимо за таку роботу. Молоді кадри мають навчитися працювати для визвольної справи даром, вони мають давати фінанси Організації, а не брати від неї.

4. Необхідно, щоб наші науковці підготували відповіді на статті рятівника імперії Солженіцина в західній пресі.

5. Рекомендуємо дальше під час конференції у Мадриді і з подібних нагод робити демонстрації перед большевицькими місцями з транспарентами і листівками такого змісту: забрати російські окупаційні війська, проти русифікації, за ліквідацію концтаборів, психушок, звільнення політичних в'язнів, проти націоциду і геноциду, переслідування релігії,

відкликати підписи західних держав під Гельсінських домовленнями, анулювати визнання непорушності російської імперії, а проклямувати необхідність розвалу останньої колоніальної імперії-російської, заявитися за підтримку національно-визвольної боротьби України і інших поневолених націй, закинути політику детанту і т.зв.рівноваги сил /бо й так рівновага не існує і вона не є розв'язкою політичної кризи/, а проклямувати політику визволення України й інших поневолених націй. З подібними думками слати телеграми до західних делегацій, урядів, як теж на конференціях в кожній країні видвигнути таку нашу постановку проти Гельсінків. Натавровувати напад на Афганістан, що є дальшим поширенням імперії і вимагати збройної допомоги афганістанським повстанцям.

Генеральна напрямна: видвигати протилежну до концепції Гельсінків /яка є базована на детанті і рівновазі сил двох атомових суперпотуг/, нашу концепцію ВИЗВОЛЕННЯ, висувати знехтовану ідейно-політичну потугу-Україну й поневолені нації.

6. Нашим завданням є не лише вказувати, що Московія не респектує домовлень про людські права і т.п. в Гельсінках /вона кпить собі з них, бо напр. напередодні Мадриду засуджує дисидентів, мордує священників, - як це було теж під час Београду - засуд Лук'яненка, Тихого і т.д./, але атакувати КОРІНЬ ЗЛА - сам факт існування імперії і більшевизму! За такої постановки мінімалістичний Захід буде приневолений заступатися принаймні за в'язнів. Даючи факти переслідувань і терору, ми вдаряємо в суть, у первопричину - в імперію! Необхідність її завалення! ХТОСЬ мусить ставити принципово, радикально, щоб увагу світу звернути на ВЕЛИКІ ПОТЕНЦІЙНІ СИЛИ В СЕРЕДИНІ ТЮРМИ НАРОДІВ, які вирішать про її майбутнє.

Апелюємо звернути більшу увагу на зовнішньо-політичні акції нашої Організації, яка єдина йде прямим безкомпромісовим шляхом до відвоювання УССД і розвалу російської імперії та повного знищення більшевизму.

В. Косович.

ДЕЯКІ АСПЕКТИ ПРАЦІ ОУН НА КРАЙОВОМУ ВІДТИНКУ.

Вихідною і кінцевою метою ОУН є здобуття української самостійної соборної держави. Цю остаточну мету можна єдино здобути й завершити на українській землі, силами й боротьбою цілого українського народу. Тому ОУН за весь час свого існування головну увагу присвячувала та присвячує відтинковій боротьбі українського народу на його власній землі. Всі інші відтинки нашої праці й боротьби є похідними, другорядними, допоміжними. Так довго, як довго в Україні живе та змагається наш народ, так довго й наше перебування на чужині, як зорганізованої спільноти, має змисл і метове призначення. Без живого зв'язку зі своїм національним материком, еміграція на поселеннях не має виглядів на довшу мету залишитись собою. Отже живий, діючий контакт з українським народом, якого ми є органічною частиною, дає двояку користь - допомога народові в його боротьбі за право

жити вільно на його землі та вдержання української національної спільноти на чужині.

Становище українського народу в Україні та в цілому СРСР є тяжке. Наш відвічний ворог, імперіялістична Росія, поставив собі за мету знищити нас як націю і всеціло запрягти до свого імперіялістичного воза в поході до підбою всього світу. Москва - це не класична імперія, яка задовольнялася б лише матеріальними користями від завойованих країн і народів; це хижак, який намагається цілковито поглинути свої жертви і перетворити їх всеціло в частинки свого власного національного організму, покищо під облудною назвою "радянського народу". Тотальна русифікація всіх проявів життя поневолених народів, від немовлят, через дитячі садки, школи, університети, заводи, фабрики, дослівно всі міністерства й навіть церкву, є спрямована якраз на те, щоб штучно виростити "радянський" тип людини з російською культурою, мовою, звичаями і навіть релігією. Нова брежнєвська конституція СРСР з 1977 року узаконила цей нечуваний досі в історії людства етноцид підбитих народів і поклала підвалини для дальших підбоїв, з кінцевою метою загарбання усього світу. Афганістан - це черговий крок у цьому напрямку.

У цей важкий період у житті українського народу, подібно як і в не менше важкі воєнні й післявоєнні роки, ОУН осталася з народом і разом з ним боролася і далі бореться за його права. Сьогоднішня боротьба має в основному характер ідейно-політичний. Зударились два антиподи - ОУН як репрезентант українського народу та КПРС - російського, з їхніми протилежними ідеями життя і співжиття людських спільнот, народів і націй-держав. Українські ідеї свободи людини, свободи народів, вільного розвитку духових, культурних якостей і матеріальних дібр, справедливості й пошани до других людей і народів, а передовсім ідею державної незалежності для кожного народу, протиставляємо російським ідеям безликого комунізму з його отарною системою життя і затиску волевиявлення окремих одиниць і цілих народів, намаганням знищити підбиті народи і загарбанням дальших, ідеям воєнничого атеїзму, колгоспного рабства і загального визиску населення, поширюванню ворожнечі між народами з метою підбою всього світу.

Помимо великої силової неспівмірності в користь ворога, який диспонує всіма засобами інформації і пропаганди, ідейно-політичний змаг набирає чимраз ширших форм і засягу всередині імперії, а ще більше назовні. Сам факт, що цей бій ведеться зі всезростаючою силою по обох боках, є для нас показником нашої сили, сили наших ідей. Кільканадцять років тому ворог відкрито не полемізував з нами, твердячи, що український націоналізм це пережиток минулого. Тепер цей "пережиток" виявився настільки живим і сучасним, що до боротьби проти нього треба було заангажувати найбільші інтелектуальні сили. Сьогодні немає тижня, щоб у якомусь радянському журналі чи газеті, чи навіть в окремому книжковому виданні не було полемічної статті проти українського націоналізму й української державницької ідеї. Дослівно кожна наша поважніша акція, видання чи навіть культурна подія національного характеру є відразу заатакована в пресі чи журналі в Україні чи навіть у Москві/ як от про конференцію ВАПЛІ в Женеві писала московська "Правда"/.

Цей ідейно-політичний бій не почався тепер. Він провадився довгий час, довгі роки, хоч про це широко не розголошувалося в пресі з огляду на його характер. Та ще й сьогодні не час про все відверто писати чи прилюдно говорити. Назовні видно лише певні наслідки, які в балянсовому зіставленні є на нашу користь.

Помимо великих зусиль ворога зрусифікувати український народ,

є помітне серед українців велике відродження національної свідомості і культурної окремішності, що можна у великій мірі завдячувати діяльності "шестидесятників", себто молодих культурних діячів, які, як писав один провідний член ОУН в Україні, "діяли під нашим впливом". Питання відродження і скріплення національної свідомості українського народу є одним з найважливіших під цю пору і йому ОУН присвячує багато уваги. Та впарі з тим йде ідейно-політичне освідомлення всіх прошарків народу, хоч може досі в обмеженому засягу через брак засобів масової інформації. Ця ділянка є набагато небезпечнішою, бо за політичну діяльність виявлених і зловлених карають смертю чи найдовшими тюремними вироками, а тому мусить бути ведена підпільно й обережно. Цю ділянку праці в Україні веде єдино підпільна ОУН з нашою звідси допомогою. Ще більше трудною, але може найважливішою ділянкою праці ОУН під цю пору є вирошування в Україні провідних кадрів для підготовки майбутньої революції й її очолення. Може найбільшим осягом ОУН досі було опрацювання стратегії української революції і проєкт устрою української держави, як результат спільних зусиль крайової і закордонної частин ОУН. Ці документи, які були згодом широко поширені в Україні й які ще й досі є предметом атак ворога, стали заборолом перед можливими, а сьогодні вже дійсними намаганнями ворога/в тому теж "демократичних" російських імперіялістів/звести на манівці українську боротьбу на сучасному і революцію в майбутньому.

Такі в основному найважливіші завдання ОУН під цю пору: підсилувати процеси національного самоусвідомлення найширших кругів українського народу; поширювання ідей української національної державності й українського націоналістичного світогляду й ідеології; вирошування свідомих і жертвних борців за здійснення цих ідей; створити і закріпити провідне ядро визвольної боротьби; опрацювати й удосконалювати платформу цієї боротьби і революції та державного будівництва; відбивати всі намагання ворога звести на манівці нашу боротьбу; вдержати, розбудувати і закріпити організаційний зв'язок між двома частинами ОУН та взаємно інформувати себе про важливі події й узгоджувати думки та погляди. Є це великі, відповідальні, незвичайно важливі й дуже важкі для здійснення завдання, які взяла на себе ОУН і які буде за всяких умов виконувати.

Які наші, всіх разом і кожного зосібна, завдання на цьому відтинку?

Перш усього потрібно психологічно переорієнтувати себе й наставити під кутом, що ми є частинкою нашого великого народу, який є у смертельній небезпеці та потребує нашої допомоги. Допоміжним у такій настанові буде також свідомість того, що ворог нашого народу є теж ворогом того народу, серед якого живемо і що він, цей нарід, є теж загрожений у майбутньому, а разом з ним і ми та наші діти, що тут живемо.

Необхідним є слідувати, вивчати та аналізувати розвиток подій і процесів в Україні та в імперії, бо лише тоді можна повноцінно та свідомо включити себе до корисної праці. Це можна досягнути дорогою читання доступної нам "захалавної" літератури, її аналізу в нашій пресі й інших виданнях; розмовами з прибулими звідти людьми чи тими, що відвідували Україну з еміграції; там, де можливо, читанням советських видань /не всім це доступне/, або бодай того, що пише наша преса про окремі події чи потягнення окупаційної влади; студіюванням аналізу ситуації українськими й чужинецькими експертами; вивченням всього того, що подається організаційною дорогою з цієї ділянки; студіюванням оцінок ситуації російською чи польською еміграцією, які дивляться на події дещо з іншого, як ми, пункту бачення.

ОУН як цілість постійно опрацьовує потрібні аналізи кожночасної ситуації і дає проєкції дальшої діяльності Організації у змінних умовинах. Робить перегляд основних постулатів нашої визвольної політики й боротьби. Окремі автори опрацьовують інформаційні та пропагандивні матеріали призначені для всього народу, або окремих його верств чи груп/напр., заклики до молоді, студентів, робітництва, колгоспників, письменників, членів партії і т.д./. Аналіза ситуації у світі, інформація про нашу дипломатичну діяльність,

наукову, виховну, видавничу, господарську, громадську, культурну і т.д. Інформація про церковно-релігійні справи. Всі матеріяли, призначені для людей в імперії, мають бути приготовані під кутом піднесення у народі віри в себе самого, віднайдення у собі сили, позбуття страху, закріплення національної свідомості, вщиплення ідей державности й потреби боротьби за неї. В тій цілі теж потрібна наша художня література, яка там заборонена, включно з деякими поемами Шевченка, чи драмами Лесі Українки /"Бояриня"/, а теж Історія України, Історія Визвольних Змагань, боротьба ОУН-УПА, монографії окремих визначних постатей і багато інших. Під цим оглядом в Україні сьогодні свеликий голод на вгорі названу літературу, а тому кожна друкована річ, яка продістанеться туди, цінується на вагу золота.

Нелегким завданням є доставити потрібну літературу в відповідній кількості туди, за залізу куртину, хоч для цього є безліч різних способів. Тут потрібно допомоги кожного з нас, бо кожний може мати в якомусь пригожому часі нагоду, щоб щось туди передати, якщо тільки буде свідомий такої потреби. Кожного року відбувається двосторонній рух туристів, а при відповідній підготовці матеріялу та даних осіб-туристів, більшість з них погодиться щось перевезти. Для тієї цілі потрібно вишукувати все нові способи заховання матеріялів. Практично кожна персональна річ, яку везеться зі собою, може бути відповідним сховком для відповідно приготованого матеріялу. Звичайно, такий матеріял мусить бути в можливо найменшому форматі: бібулка, мікрофільм. Досі мало використаним є факт, що майже постійно в цій та інших країнах на Заході перебувають советські матроси торговельної флоти, а між ними багато українців. Це дуже пригожий елемент для передавання літератури навіть більшого формату, бо, напр., книжки вони можуть там продати за високі ціни, а покупців є дуже багато. Деякі російські організації перепачковують тією дорогою велику кількість, часто тисячі книжок. Також на Заході перебувають постійно різні місії - торговельні, культурні, наукові, студенти, яких теж можна використати для передачі наших матеріялів.

Деякі менші матеріяли можна вислати поштою, бо не всі листи є там контрольовані й напевно якась частина дійде до адресатів. Більші посилки з книжками можна вислати на якусь установу, наперед підготовивши відповідне "замовлення" від такої установи.

Багато відомостей можна передавати в відповідний спосіб у приватному листуванні з рідними, знову в пляні підкріплення їх на душі.

Таке листування можна провадити теж з нашими в'язнями, особливо з тими, що вже на засланні, бо до них листи доходять. В цьому випадку треба дуже обережно писати, бо всі ці листи є цензуровані, але кожний лист звідси є для них там великою моральною піддержкою, особливо тоді, коли час від часу прийде для них звідси теж і матеріяльна допомога. Є це дуже важливий відтинок, бо маємо до діла з людьми свідомими, досвідченими та відданими українській справі. Кожна вістка до них чи від них є далі поширена.

Окремим способом є листування з ворожими людьми, з метою їх компромітувати, особливо таких, які поповнили якісь злочини супроти окремих патріотів чи української справи. Таке листування, однак, повинно бути центрально кероване.

Найбільше літератури можуть перевезти в потрібне місце спеціальні кур'єри вишколені для цієї роботи, нерозконспіровані, свідомі й спритні. Їх ніколи в нас не було забагато, бо потреби необмежені, а теж можливості.

Такі ж спеціальні кур'єри потрібні для виконання інших організаційних завдань, нераз великого значення, часто пов'язаного з особистим ризиком. Тому для тієї роботи потрібно людей сильної волі, ідейних, розумних і відданих справі, які готові за неї потерпіти в разі потреби, а не зрадити.

Найкращим засобом інформації і пропаганди є радіопересилання, однак ми тепер не маємо доступу до жодної державної радіостанції. Ті, що передають українською мовою, є контрольовані відносною державою і всі вони не є такі, як би ми хотіли. Тому для коротких повідомлень можна вживати аматорські радіопередавачі, нав'язавши контакт з такими ж аматорами в Україні, яких там дуже багато. Потрібно вишколити молодих людей у різних ділянках модерної техніки зв'язку та інформації та включити їх до праці на цьому відтинку дії ОУН.

С.Немирич

НАША ДІЯ ЗАКОРДОНОМ

Українська закордонна дійсність.

В наслідок Другої світової війни також і деяка невелика кількість членів ОУН опинилася поза межами України і разом з багатьма тисячами українських емігрантів перебуває в різних країнах Західного світу.

Обраховують, що всіх українців, які в різних часах покинули рідну землю, разом з найновішою українською еміграцією, разом з народженими в різних країнах українськими поколіннями - є в усьому світі ок. 3 мільйони.

Це - велика кількість українців поза Україною, найбільша в усій українській історії. В усіх країнах українці є зорганізовані в багатьох світських громадських, політичних і церковних організаціях, товариствах і установах різного місцевого, крайового і світового характеру і засягу діяльності. Очевидно, в усіх цих організаціях є люди різних політичних і не-політичних переконань, поглядів і напрямків, різних настанов і прямих бажань, амбіцій і т.д. Процентом - зорганізованих дуже мала кількість. Серед загальної цифри всіх українців у Західному світі є велика кількість, власне переважна більшість, народжених поза Україною, - це вже четверта генерація, а лише невелика кількість ще є таких, що були народжені, виховані і вирощені в Україні. Їхня кількість, очевидно, меншає з кожним днем, а збільшується кількість народжених поза Україною. Дуже велику, процентом найбільшу кількість становлять українці або люди українського походження - не організовані. Найбільше з однієї і другої групи/організовані і не організовані/є приналежні до церков. Народжені поза Україною вважають себе приналежними до країн свого народження й вирощення, з усіма наслідками такого їхнього почуття. Цим природним фактом визначається в основному й їхнє відношення до України.

Це - дуже загальний образ українців у Західному світі - на деталі тут не місце - , що його треба мати на увазі, коли проводимо нашу дію в цій конкретній українській закордонній гущі, і на зовнішньому відтинку.

В Краю і закордоном.

Головна й основна територія дії революційної організації, якою є ОУН, - це Україна, на українській землі - головні й основні сили ОУН. "Українська нація це вихідне положення кожної чинности та метове назначення кожного прямування українського націоналізму"/з Постанов І Конгресу ОУН, 1929, Загальні означення, т.2./ - так визначено головне фундаментальне завдання ОУН на самому початку, 52 роки тому. І це завдання виконує ОУН дотепер і буде виконувати далі. Широко було з'ясовано героїчний шлях, що ним пройшла ОУН, коли в 1979 році ми разом з українською спільнотою у всьому світі відзначували 50-річчя ОУН.

Ми закордоном, як органічна частина всієї ОУН, маємо виконувати і виконуємо те саме головне завдання, з'ясоване вище. Вся і кожна наша чинність, вся наша дія - звернені в Україну.

Два великі поля: внутрішня і зовнішня дія.

Є два великі поля закордоном, на яких ми діємо: українська спільнота і не-українська спільнота, що зумовлюють нашу внутрішню і зовнішню дію. Ці дві дії є пов'язані зі собою так, що від належно поставленої діяльності на внутрішньому відтинку залежить діяльність на зовнішньому відтинку. Обидва відтинки, очевидно, залежні від дії в Україні - там є перший і найважливіший фронт боротьби, без чого жодна наша дія закордоном не була б можливою, згл. не мала б основи і сили.

Закордоном велику силу, активність і жертвність повинна виявляти вся українська спільнота. На основі багаторічної практики знаємо, що свідомою своїх завдань і спроможностей громадою можна багато зробити, і багато зроблено для української визвольної справи, для України.

Загальний образ української спільноти подано на початку - він під кожним оглядом складний. Треба багато праці, труду і вмілостей, щоб спрямовувати і втримувати українську спільноту на правильному шляху - лицем до України. Таких спрямовувань потрібно на всіх відтинках, ділянках і місцях, на яких проявляє себе українська громада, а їх багато і різних. Тому нам треба бути всюди там, де діє громада і нашою працею, активністю й авторитетом спрямовувати діяльність всієї громади на властивий і потрібний з погляду української визвольної справи шлях.

Український Визвольний Фронт.

Для справної нашої дії серед українського і не-українського світу - для визвольної справи, ми створили Організації Українського Визвольного Фронту, в яких поруч нас і разом з нами працюють наші прихильники і симпатички. Всі ОУВФ у всьому світі, а вони діють у багатьох країнах, творять систему завершену надбудовою - Світовим Українським Визвольним Фронтом.

В цих наших організаціях ми самі діємо для української визвольної справи і діємо ними на українському відтинку серед всієї української спільноти в Західньому світі. ОУВФ входять до всіх українських громадських надбудов і їхніх відділів у кожній країні і до центральних світових надбудов. Від нас, від нашої сили і справності діяння залежить, зглад. повинна залежати діяльність цих надбудов вгорі і на низах в кожній країні і в світі, їхня активність і спрямованість, а в слід за цим - як, яким шляхом і куди йде вся українська спільнота.

На українському відтинку ми діємо багато років, в цій праці маємо відповідну практику, досвід і видні всім висліди та досягнення. Над цим тут не зупиняємося, вистачить оглянутись назад і порівняти стан, який ми застали, з сьогоднішнім, щоб оцінити наш великий вклад і в слід за цим вплив наших ідей на цьому важливому для визвольної справи відтинку. Сьогоднішній стан треба не лише втримати, але далше скріплювати, а для цього потрібно нашої постійної і вмілої праці серед української громади. Знаємо, що громада сама собою не йде тим шляхом, що потрібно йти, маючи на увазі всебічну допомогу Україні ~~і~~ українську визвольну боротьбу, що її ведуть наші друзі ^{разом} з українськими патріотами на першому фронті. В громаді діють теж такі, що намагаються зводити її на манівці та послаблювати її сили, створюючи й використовуючи різні ситуації в суспільних організаціях. На правильний шлях треба українську громаду постійно спрямовувати нашою працею, прикладом, жертвністю, нашими ідеями і концепціями. Ці завдання в основному мають виконувати ОУВФ, в яких ми зорганізували відносно велику кількість членства. Нам треба тому дбати про дальшу розбудову й активність ОУВФ, поповнюючи їх зокрема молодим членством, якому потрібно давати відповідні провідні місця в праці, ініціативі і відвічальності.

ОУВФ діють також на другому великому полі - на зовнішньому відтинку. На цьому відтинку два головні завдання: прихилити опінію Західнього світу до справи визволення України та розкривати і поборювати все те, що робить у будь-якій формі Москва в Україні/і в інших поневолених нею країнах/, обдурюючи також і Західній світ. В цьому числі Бюлетеня обширно з'ясував нашу дію на цьому відтинку керівник Сектора Зовнішньої Політики і АБН.

Ми маємо боронити Україну і нашими діями тут допомагати нашим друзям там, допомагати українській визвольній боротьбі.

Докладно теми нашої дії і завдання опрацьовані членами Проводу й надруковані в Бюлетенях та окремими висиланими в терени інструкціями і з'ясуваннями, коментарями, інформаціями, становищами.

Важливі і першочергові завдання, про які мало пишеться в Бюлетенях, - є з'ясовувані іншим шляхом, про що знають ті члени, до яких ці справи відносяться/СКС, СБ, РВС, ін./

ОУН - одна.

Найважливіше, щоб всі члени були активні, найдоцільніше - кожен! на такому відтинку, на якому може і зміє дати найбільший вклад для нашого головного завдання. Молодих спрямовувати і вишколювати в таких ділянках, які є найважливішими в дії ОУН, і в таких, які їм найбільше відповідають.

Тут ми лише акцентуємо і вказуємо на важливість нашої постійної дії на широких полях закордоном.

ОУН є одна, а діє двома частинами - крайовою на українській землі і закордонною в усьому світі. Члени ОУН змагаються і борються незалежно від того, де, в яких обставинах, на яких територіях вони опинилися. В кожній ситуації стосуємо відповідні способи, засоби, форми, відповідну зброю нашого змагу й нашої боротьби. Кожен член ОУН незважаючи на свої власні, побутові чи родинні обставини, на свій вік і ін. має бути чинним і активним всюди там, де він поставлений, аж до кінця. Ніхто з нас не є звільнений від обов'язку, який під присягою прийняв добровільно вступаючи в ОУН.

Ми, члени ОУН, що перебуваємо закордоном, маємо постійно виконувати ті завдання і на тих відтинках, що припали нам - частині ОУН поза межами України - для України.

Д.Сівчанський

ПОСИЛЕНИЙ НАСТУП МОСКВИ НА УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ВИЗВОЛЬНИЙ РУХ-ОУН

І. Акції КГБ на Крайовому відтинку

Український народ на Батьківщині, інспірований невмирущими ідеями визвольно-революційної боротьби, що її десятиліттями і тепер у змінених обставинах та новими методами веде український визвольний рух - ОУН, ставить активний опір московсько-большевицькому окупантові.

А тому як раніше, так і тепер ворогом число "один" для Москви являється революційна ОУН в Краю і закордоном з Організаціями Українського Визвольного Фронту, а коли йдеться про міжнародний політичний світ, то АБН.

Большевики найбільший свій удар спрямовують проти революційної ОУН, найбільш для них небезпечної і безкомпромісової сили, на яку в своїй визвольній боротьбі орієнтується український народ в Україні і на чужині.

Під самостійницькі впливи, які большевики виразно називають бандерівськими, підпадають навіть партійні чиновники, не говорячи вже про комсомол, де постійно підкреслюють, що бандерівські впливи сьогодні сягають по Дніпро, а давніше було говорено, що по Збруч. Не тільки по Збруч чи Дніпро, але по всій Україні, і поза її межами, де живуть українці, самостійницько-націоналістичні ідеї і впливи охоплюють широкі маси народу.

Від часу т.зв. "китайської лекції В'єтнамові", а пізніше з агресією Афганістану, ССРСР вступив у фазу концентрованої воєнної підготовки. Приступлено до реалізації плану, враховуючи можливості вибуху 3-ої світової війни.

Окреме місце в цьому плані становить Україна, найбільша поневолена нація, від якої, на випадок війни, буде залежати виграна або програна московської імперії - ССРСР. На Україну будуть орієнтуватися також і інші поневолені Москвою народи. Це дуже добре відомо Москві.

У зв'язку з цим планом Москва приступила в Україні і поза її межами до посиленого наступу проти українських самостійницьких сил, а в першу чергу проти їх головного речника й організатора - ОУН. На всіх партійних шаблях, не згадуючи вже про КГБ, робиться рішучий натиск посилити боротьбу з українським націоналізмом, з ОУН, "які готуються наспілку з чужими капіталістами і буржуями перебрати владу в Україні.". В тій цілі - остерігають партій-

ці - українські націоналісти домовилися з китайськими гегемоністами, які зрадили комунізм і підготовляються до нападу на СРСР.

Народ, а зокрема молодь в Україні, виразно говорять про неминучість скорої війни і цілком відверто критикують і засуджують російську агресію в Афганістані, яку засудили 104 держави в ООН.

Масова посилена пропагандивна партійна акція на різних зборах, сходинах, у пресі, телевізії, журналах, книжках, навіть в режимових церквах - проти українського націоналізму, не дають бажаного ефекту, навпаки - всю цю облудну большевицьку пропаганду використовує народ проти московських загарбників.

Не дає цьому ради й скріплений терористично-агентурний апарат КГБ, який в більшості рекрутується з неукраїнців, переважно з москалів, бо від часу, коли "Шелест попав під бандерівські впливи", навіть найбільш довіреним яничарам Москва не довіряє. Постійні чистки партійних кадрів в Україні стали нормальним явищем, а це викликає великі ферменти і незадоволення серед "собак", які призначені Москвою пильнувати народ. Такий стан є дуже допоміжний у ставленні визвольно-революційної боротьби.

Виразне доручення партії, за виконання якого відповідає КГБ, - відбувати по всіх місцевостях для молоді мітинги з висвітленням протинаціоналістичних фільмів, таких як: "Народ звинувачує", "Іванка", "З чим ви приїхали містер Климчук" та інших, а також з доповідями "бандерівських жертв" і тих, що були в ОУН-УПА і покалися, - виразно свідчить про те, кого найбільше боїться Москва. Навіть з советської обласної преси видно, що того роду фільми і доповіді виголошували на мітингах, викликають протилежне ставовище до того, яке поставили большевики. Замість демонстративної підтримки "мудрим" зарядженням партії і уряду, що "дали дружню допомогу Афганістанові", і замість заклику до "безпосадної боротьби з українським буржуазним націоналізмом - оунівщиною", у присутніх викликувало обурення і протести, що замість обіцяного "миру йде до війни", а найбільше пригноблював большевицьких партайманів страх, який вони вже відчули, що у випадку війни приїде до грізної над ними розправи.

Цинкові домовини поляглих вояків, які приходять з Афганістану, масове покликання до війська, брак харчів, збільшення норм праці, гістерики заклики до виконання плянів, загострення терору і репресій КГБ, русифікація, масовий наплив московських зайд, нехтування національних і людських прав, навіть тих, про які говориться в советській конституції, переслідування релігійні і т.д. кожноденно скріплюють масовий спротив проти большевицького окупанта, який проявляється не тільки у стихійних формах, але і організованих.

Український національно-визвольний рух - ОУН, враховуючи большевицький терор і агентурну перфідність КГБ у боротьбі ^{проти} українських борців, стосує таку тактику і методи визвольної боротьби, щоб найменше наразити своїх людей на підозріння і репресії зі сторони ворога. Строга конспірація членів, маскування визвольної боротьби, яка проявляється в різних видах і формах, досконале знання большевицької дійсности, пізнання тактики і методів КГБ, докладне ознайомлення з імперіалістичним пляном Москви, який облудно захований під плащиком утопійного комунізму, беззастережна стихійна і організована підтримка з боку українського патріотичного громадянства, яке ідейно стоїть на самостійницьких позиціях ОУН, все це разом дає ґрунт, незалежно від страшного наступу ворога, вести визвольну боротьбу українського народу.

Народ знає, також на підставі такої страшної зливи антиоунівської пропаганди, яку роками стосують большевики, що ОУН це українська визвольна сила, яка понад 50 років веде важку криваву боротьбу з окупантами України за визволення і побудову української самостійної держави. Всяке обезчещення і опльавлення з боку Москви великих провідних і визначних людей УВРуху-ОУН-УПА і наших духовних Ієрархів з УАПЦ і УКЦ, які стояли в обороні прав свого народу і Церкви та фізична ліквідація багатьох ворогом, виразно вказують, що йде боротьба на життя і смерть за існування української нації, яку Москва намагається знищити.

Для відстрашення українських патріотів від підпільно-визвольної праці - КГБ у своїй тактиці боротьби з ОУН почав поширювати у своїх писаннях і шептаній пропаганді, що вони в рядах підпільної ОУН мають своїх людей-агентів, які в догідний час дану організаційну клітину доведуть до ліквідації.

Для боротьби з українським націоналізмом та для обрібки туристів-українців - КГБ створив окреме "Товариство культурних зв'язків з українцями за кордоном", яке тепер називається "Україна". Цю кагебівську лавочку КГБ створив у 1955 році під назвою "Комітет за повернення на Батьківщину", яку в 1960 році переназвано на "Україна". До співпраці в тому "товаристві" КГБ притягнув багато визначних культурних діячів, письменників, поетів, художників, науковців і т.п., навіть представників православної церкви Пімена, щоб надати цій установі більшої вірогідності. Крім централі товариства в Києві, КГБ має створених 12 обласних і 2 міські відділення в Каневі і Ялті, яким доручено "культурну опіку" над українськими туристами. "Україна" видає газету "Вісті з України", яку безплатно висилається до всіх західних країн, а також з 1964 року видає в англійській мові "Нюз фром Юкрейн". Ці дві газети та ряд видаваних пасквілів-книжок і брошур мають від КГБ завдання ширити різну дезінформацію, наклепи, очорнювання українських політичних та церковних діячів. Головою цього товариства 12.3.1980 р. став Володимир Бровченко, а до співпраці притягнуто нових діячів. Головна атака КГБ - як звичайно, ОУН-бандерівці.

З такою самою метою, щоб надати поважнішого наголосу і легальности, КГБ при т.зв. Академії Наук УРСР створив окремий відділ для розрібки українського націоналізму в "науковому" аспекті, з тим, що праці проти українських буржуазних націоналістів будуть видаватися в чужих мовах.

За останні роки появилось на доручення партії і КГБ багато книжок, в тому і чисто кагебівських авторів, які намагаються визвольну боротьбу українського народу представити в найчорнішому світлі. Тепер деякі видання буде фірмувати т.зв. Академія Наук УРСР.

Треба ствердити, що брежнєвський терор набагато не різниться від сталінського, лише він більше підступний і дуже часто навіть покликується на конституцію, використовуючи її як засіб для тотального терору.

Постійні численні арешти українських політичних і культурних діячів і також таких, які домагаються пошанування людських прав, що підписав СРСР у Гельсінках, виразно вказують, що в умовах большевицької дійсности йде боротьба на різних відтинках і в різних формах.

На церковному відтинку КГБ значно посилив свою агентурну діяльність. В боротьбі з релігією московські агенти використовують вже від років т.зв. єкуменізм. Фальшива політика Ватикану стосовно т.зв. церковно-політичної коекзистенції з Російською Православною Церквою допомагає Москві здійснювати її імперіялістичні цілі.

Акція Москви спрямована не тільки проти УКЦ, яка діє десятки років підпільно, але також проти вірних УПЦ, які являються українськими патріотами. КГБ намагається взяти церковно-релігійне життя під свою контролю, щоб в той спосіб довести остаточно до т.зв. самоліквідації Церкви.

Переслідування духовенства і вірних підпільної УКЦ - це до того, що КГБ в бандитський спосіб убиває священників і робить жахливу нагінку на вірних. Ведеться широка і брудна пропагандивна акція проти ієрархів і вірних УКЦ, а в тому головно проти голови УКЦ Патріярха Йосифа Сліпого, як теж проти ієрархів УПЦ. Але ця акція не має успіху. Навпаки - релігійно-церковне життя в Україні відроджується. Молодь, яку партія намагалась відтягнути від віри в Бога, релігії, від любови до своєї батьківщини - України, пішла та йде українським шляхом, вірним Богові і Україні. Розпачливі, гістеричні крики большевицьких атеїстів, напади в їхній пресі, цькування органами КГБ - тут нічого не вдіють. Відвідування церков, хрещення дітей, ношення демонстративно хрестиків, демонстративні виступи, як нпр. у зв'язку з похороном Івасюка, протести проти русифікації й окупації - виразно вказують майбутнє України.

Активізація руху опору в Україні проходить не тільки в середовищі інтелігенції, але й на всіх відтинках українського життя. Народ пізнав дуже докладно всі підступні методи ворога, давно розкрив його тактику і стратегію, і знає до чого зміряє Москва. Тому не диво, що в теперішній напруженій/передвоєнній/ ситуації КГБ приступив до посиленого наступу на українських патріотів, на ОУН, якої визвольну дію старається закрити перед народом. В Україні безперервно арештують українських патріотів, учасників руху опору, засуджуючи їх або за "антисовєтську діяльність", або "фабрикують" їм кримінальні справи і засилають їх до кримінальних концтаборів, або запроторюють до психіатричних казематів.

II. Акції КГБ на закордонному відтинку

У теперішній напруженій ситуації Москва приступила до реалізування т.зв. передвоєнного плану боротьби з українськими самостійницькими силами, а в першу чергу з ОУН-бандерівцями теж закордоном. Посилені акції КГБ охоплюють майже всі ділянки: ідеологічну, політичну, суспільно-громадську, культурну, наукову, церковну, молодіжну, економічну та інші.

Боротьба КГБ даліше продовжується в двох формах: явно-пропагандивній та засекреченій - агентурно-диверсійній. Явно-пропагандивною роботою займається головне легальний відділ КГБ, що виступає під назвою "Товариство Україна", якому допомагає відділ дослідів т.зв. АН УССР та інші більшовицькі відділення. Цей відділ КГБ займається також обрібкою туристів.

Більшовицький план відносно революційної ОУН, ОУВФ залишається даліше незмінним. КГБ лише постійно удосконалює методи і тактику поборювання українського визвольного руху - ОУН, допасовуючи їх до часу й обставин. В дорученнях до агентів КГБ виразно говориться/і теж в пропагандивній акції/, що ОУН-бандерівці, їхня самостійницька ідеологія й акції є найбільш небезпечні для імперії. Всі інші українські партії чи угруповання, які не стоять під впливами бандерівців, навіть якщо вони самостійницькі чи націоналістичні по назві, не є страшними для більшовиків. Виразно доручається агентам КГБ розгравати з українських політичних середовищах і громадських організаціях в напрямі поборювання ОУН-бандерівців. Не треба забувати, що більшовики не терплять жодного спротиву, навіть якщо він проявляється в формі критики по лінії хоч би людських прав, про які говориться в їхній облудній конституції, не говорячи вже про визвольно-революційну боротьбу.

Головний їхній план - це удар по ОУН, тому КГБ робить усе, щоб цю безкомпромісову визвольну силу українського народу послабити, завалити, знищити, doprowadити до упадку. В тій цілі більшовицька агентура виразно використовує політичну сліпоту, невиробленість малих крикливих опортуністичних груп чи партійок, заставляючи їх у підступний спосіб воювати з революційною ОУН. Москалі свідомі того, що послабивши силу ОУН, вони пізніше дуже скоро дадуть собі раду з цими крикливими партійками, групами та їхніми лідерами, що в своїй партійній засліпленості і витвореній ворогом ненависті до бандерівців, чіпляються за облудний неомарксизм Плєша чи неомалоросійство і партократію Григоренка, совєтського генерала.

Більшовицька агентура дуже багато уваги приділяє збаламученням на ідеологічному відтинку. Вони знають, що від ідеології, світогляду є узалежнений напрям політичної і збройної боротьби. Більшовики постійно покликаються на цитати Леніна і Брежнєва, які головну увагу звертають на ідеологічний фронт боротьби з "українськими буржуазними націоналістами". Як в Краю, так тут - закордоном ворог у боротьбі з українськими самостійницькими силами вживає всіх засобів: пресу, радіо, телевізію, книжки, журнали, брошури, всякого роду листівки, анонімові і відкриті, розпускає різну шептану і голосну пропаганду при допомозі свідомих і несвідомих своїх слуг, доставляє в хитрий спосіб вістки чи навіть готові статті до небандерівських газет і журналів з метою дискредитувати визвольну силу, український визвольний рух - ОУН. Дуже часто агентура передруковує і розсилає масово на різні адреси пасквілі нпр. мельниківців, які вони свого часу писали проти ОУН-бандерівців. В останньому часі появилися агентурні анонімові листівки, які заторкують справи українських дисидентів.

В останньому часі у зв'язку з напруженою ситуацією, Москва рахується з можливістю 3-ьої світової війни. Вона дуже занепокоєна неприязним відношенням ЗСА до ССРСР, а приязним до червоного Китаю. Не знає, яке становище займе Західня Німеччина та інші держави Заходу до ССРСР на випадок збройного конфлікту Москви з Китаєм. Головну проблему для Москви становлять емігранти, які походять з теренів нею окупованих. КГБ не вдовольнився звідомленням агентів, які діють постійно в Західніх державах, бо вислав додатково спеціальну комісію, щоб перевірити і устійнити, яке становище займуть східні емігранти до ССРСР на випадок війни з Китаєм. Росіян, як панівну націю, було вилучено в окрему категорію, зрештою, як і виявилось пізніше, всі вони - єдиноне ділимці, незалежно від фарби, включно з дисидентами, заявили, що будуть боронити російську імперію - ССРСР перед жовтою навалю, хоч большевицький режим їм не подобається.

Українська еміграція, а передовсім революційна ОУН, яка найбільше тривожить большевиків, стала на першому плані об'єктом розгляду большевицької комісії. Між іншими було питання: яке становище займуть бандерівська ОУН і АБН на випадок війни з комуністичним Китаєм, коли вони заключили політичний союз з Тайваном; якими силами може диспонувати революційна ОУН; чи підготовляються якісь групи, які будуть перекинені на терени ССРСР; котра держава буде цьому допомагати чи вже допомагає; чи є в плані ОУН організувати в порозумінні з якоюсь державою окремі військові українські відділи; чи в цьому плані бандерівців підтримає вся самостійницька спільнота; чи визнають політично ОУН-бандерівців держави НАТО чи червоний Китай; чи переходять українці якісь окремі вишколи: парашутистів, розвідників, пропагандистів і т.п.; чи можна знайти серед емігрантів-самостійників групу, яка б політично задекларувала себе проти червоного Китаю; чи будуть змінені антисоветські настрої і знайдеться така протикитайська група, коли уряд ССРСР проголосить амністію для українських політичних в'язнів, дозволить Греко-католицьку Церкву, а т.зв. уряд УССР дістане більші права та поведе курс українізації, поведе примирливу політику відносно українських емігрантів, які разом з членами просоветських, т.зв. прогресивних організацій будуть протиставлятися "бандерівському теророві" на випадок війни. Тут подано лише загально деякі точки з того т.зв. кагебівського передвоєнного плану, який має відношення до українських справ.

Треба також відмітити, що у зв'язку з цим "планом" відкликано з Західніх країн багато "дипломатів з їхніми родинами, а на їх місця приходять нові, в більшості без родин, це такі, які приготовані до більших невідгод і ризика. Треба числитися теж, що у випадку ще більше загостреного передвоєнного стану, у всіх Західніх країнах почне діяти окрема агентурно-розвідочна сітка КГБ з терористичними відділами.

Тому наша чуйність і охорона мусять бути скріпленими. Не сміємо забувати, що ворог діє проти нас провокаціями, дезінформаціями й іншими того роду засобами, але також не заважається перед терористичними акціями, які є в плані його злочинного діяння.

КГБ у боротьбі з українським визвольно-революційним рухом-ОУН намагається при допомозі своїх агентурних дій створити таку ситуацію в Західніх країнах, щоб вони не визнавали і не підтримували революційної ОУН і АБН, а навпаки, щоб їх взяти на індекс організацій кримінального типу, закидаючи їм недемократичність, тоталітаризм, тероризм, співпрацю з німецьким нацизмом тощо. Большевицька агентура робить все, щоб не допустити до зв'язків закордонних частин ОУН з підпіллям в Краю, не допустити до координації дії, намагається такі зв'язки переловлювати, робити навколо них різні провокації, арештуючи невинних молодих людей, терором змушувати їх виступати проти ОУН і каятися за вдумані КГБ "злочини".

Мабуть ніколи більше, як тепер пустив КГБ агентурну машину різних провокацій проти визначних членів ОУН і ієрархів українських Церков. Большевицька ціль ясна: вбити клин між провідними церковними і політичними діячами й українськими масами, підорвати авторитет провідних людей, а тим самим залишити спільноту без проводу, без ідейно-політичного напрямку. Ворог намагається компромітувати ОУН як цілість, а її провід індивідуально, щоб відтягнути

від неї членів, щоб позбавити її фінансових засобів і так паралізувати її дію.

На зовнішньо-політичному відтинку ворог від років намагається, а тепер посилив свою акцію, щоб не допустити до розбудови зовнішньо-політичних зв'язків ОУН, АВН, ОУВБ та інших організацій, які співпрацюють з ОУН, з державами чи політичними чинниками або організаціями в тих державах, які активно сприяють визволенню України та інших Москвою поневолених націй.

КГБ працює над тим, щоб не допустити до консолідації українських самостійницьких сил, бо ОУН як найсильніша ідеологічно-політична організація перебере всіх під свої впливи, а це буде великим ударом для Москви, яка постійно у своїй пропаганді твердить про страшне розбиття серед українських самостійників.

Плян зберегти за всяку ціну московську імперію - того собі бажають москалі червоні і білі, які зуміли переконати наївний Захід, що без московської імперії не буде втримана політична рівновага світу. Шойно тепер починають собі усвідомлювати, що вони впали жертвою великої політичної забріханості, московського чаклунства, що самі допомагали Москві стати світовою потугою, яка тепер, як той давун, хоче проковтнути ситий, але ще не цілком розкладений Захід.

Останньо світові події показали Заходові, що йти далше по такій лінії, то копати собі приспінено власну могилу. Експансія СРСР в останніх роках виразно показує куди прямують і що хочуть досягнути московські єдиноділимські імперіялісти. Афганістан, події в Ірані внесли деяке отверезіння на Заході. Деякі американські політики пригадали собі, що в СРСР нуртують визвольо-самостійницькі сили, з якими роками безжалісно воює Москва, а Захід в її догоду, в ім'я детанту майже їх не помічає.

Треба ствердити, що КГБ в цій т.зв. передвоєнній стадії наступу на українському закордонному відтинку, за всяку ціну намагається послабити гостроту політичних протикомуністичних акцій як на внутрішньому, так і на зовнішньому відтинках, спрямованих проти російського імперіялізму, русифікації, шовінізму, терору та потоптання національних і людських прав, притупити чуйність української спільноти на всі політично-агентурні заходи та допровадити українську громаду до стану безнадійності та політичної резигнації, докзати, що, мовляв, при "всесильності" Москви, при активності КП і КГБ справа революційно-визвольних організацій є справою не реальною. Звести всю українську роботу до культурно-освітньої праці, обмежити до суспільно-культурних, харитативних цілей, сприяти українській молоді в її вrostанню в культурне й побутове життя країн їхнього замешкання чи народження, пособляти релігійно-церковній, політичній, культурній асиміляції та відходів української молоді від організованого українського життя, вбивати клина між старшою і молодшою генераціями, стриміти до того, щоб хоч малу частину української громади притягнути до просоветських організацій, та переконати бодай невелику частину української інтелігенції, щоб визнали УССР українською державою; щоб українці включилися в діалог з т.зв. урядом УССР, тобто з КГБ; доказувати, що СРСР дотримується підписаних Гельсінкських домовлень; метушню навколо інтерпретації Гельсінкських домовлень, які викликали поділ на українському закордонному відтинку, використовувати для боротьби з бандерівцями.

Робити докладнішу аналізу діяльності українських дисидентів, яким пошастило дістатися на Захід, сьогодні ще передчасно. В скорому часі після свого прибуття на Захід деякі більш відомі приступили до організування своїх власних організацій. Неомарксист Леонід Плюш почав організувати неомарксистську групу з-поміж молодих українських людей, закликаючи їх, що вони "повинні створити марксистську теорію моралі й етики", але практично, він зайнявся атакуванням революційної ОУН, покликаючи на "факти" спрепаровані в большевицькій майстерні - КГБ.

Другий відомий дисидент ген. Петро Григоренко не тільки покликав до життя ЗП УГГ, взявши собі за помічника Л. Плюша він також почав організувати "Товариство сприяння Українській Гельсінкській Групі", а займає зовсім протиставне становище до позицій УГГ в Києві. Григоренко став активним не тільки

серед українців з претенсіями їх репрезентувати, він також включився до співпраці з російськими білими єдиноділками, дав себе вибрати почесним президентом "совєтських комбатантів" - ярих єдиноділоків, а також підписав разом з іншими українськими дисидентами/Л.Плюш, Раїсою Мороз, Н.Світличною/ спільне каяття з російськими і деякими жидівськими дисидентами за страшний московський злочин - розстріл польських офіцерів у Катині, і тим самим кладуть співвідповідальність за нього на український нарід.

Підписання такого ганебного документу виразно говорить про брак політичного розуму й патріотизму в усіх тих, які цей документ підписали. Цікаво, що коли Л.Плюш і Р.Мороз під тиском української публічної opinio почали від того викручуватися, виправдуватися, то П.Григоренко у своїй доповіді на УВУ в Мюнхені підтвердив своє становище такими словами: "я заяву підписав, і після того, як сьогодні кажуть, що наробила шуму та заява, якщо б приходилось вдруге її підписати, я б її підписав. В тій заяві немає ніяких принципових недоліків. Та заява правильна. Ми винні каятись в тих злочинах вчинених Совєтським Союзом, ми всі громадяни Совєтського Союзу, любої національності, винні покаятись", а в іншому місці: "а що я каюся за злочини заподіяні полякам, то я вважаю, що і я винуват. Я не стріляв, я не знав про той розстріл, але я був старшина армії, я захищав той стрій, який розстрілював. Я так винуват, як і він". По більше, Григоренко назвав проф. Ю.Блохіна-Бойка - напистом, не зважаючи на це, що мельниківське середовище вважає Григоренка своїм кумиром. Про інші випадки співпраці Григоренка з московськими єдиноділками та його напади на бандерівців відомо з преси. Треба додати, що листи писані П.Григоренком до знайомих в Україні, КГБ поширює у відписах.

Третій найбільш відомий з-поміж дисидентів - Валентин Мороз також уважав конечним у дуже скорому часі після свого прибуття на Захід створити свою власну організацію, яку назвав "Лицарі Святослава". В.Мороз виразно заявляє, що він є українським націоналістом, вихований на традиціях ОУН-УПА, а починає будувати свою організацію в "аспекті націоналізму 80-тих років". Ми виводимо націоналізм від історичних княжих часів, а Мороз вважає, що ОУН-бандерівці - не націоналісти 40-вих років, що "воюють кам'яними сокирами проти комп'ютерів". Мороз зорганізував біля себе групу "лицарів", з яких деякі не втішаються довір'ям серед українців. Почав віддаляватися від людей нашого середовища, критикуючи провідних членів ОУН. Поставив Мороза, якому наше середовище, як українському націоналістові дало найбільшу моральну і матеріальну піддержку, розчарувала і поставила його працю під знак запитання.

Як було сказано, завчасно вже сьогодні передбачити, який розвиток прийде в наслідок такої дивної праці дисидентів. Треба рахуватися, що ще й інші визначніші дисиденти, які вже є на Заході, або такі, яким пощастить дістатися сюди, будуть намагатися організувати свої окремі організації. Як виходить, їм чомусь дуже важко включитися в давно існуючі товариства чи організації. Передчасно твердити про причини.

Не знаємо, яку роль в творенні тих окремих організацій та їх діяльності грають такі "опікунчі установи" як "Смолоскип" і "Пролог"/ЗП УГВР/, які зуміли знайти добрі контакти до дисидентів ще тоді, коли вони були в СРСР, а тепер намагаються не випустити їх із своїх опікунчих рук. Майже всі вони, за винятком В.Мороза, з ними пов'язані. Також потрібно добре застановитися і дати собі відповідь, чому йдуть виразні намагання з боку майже всіх тих дисидентських груп замовчувати діяльність українського національно-визвольного руху - ОУН, чейже вони в більшості знають, хто веде підпільну боротьбу в Україні і знають, що під різними назвами діють окремі визвольні організації. Також добре знають, бо усно говорять, що КГБ строго заборонив їм говорити про теперішню діяльність ОУН.

Виринає питання, що як заборонив КГБ робити це на території СРСР, то чому ця сама заборона зобов'язує певні чинники, всякі опікунчі установи/"Смолоскип", "Пролог", "Інтернаціональна Амнестія" та інші/тут у вільному світі, які і навіть саме слово ОУН пляново промовчують. Чи може хтось хоче звести українську проблему до того, що в Україні борються тільки за виконання гельсінкських домовлень?

На основі наших відомостей треба ствердити, що московсько-большевицький наступ на український народ на рідних землях і на українську спільноту за кордоном, зокрема на ОУН і на українські самостійницькі сили, у теперішній напруженій ситуації, при дещо зміненій тактиці, при застосуванні нових методів і способів - продовжується в посиленому темпі.

Нам треба скріпити наш протинаступ і збільшити та посилити наші акції і дії на всіх відтинках.

БІЛЬШЕ УВАГИ ЕЛЯ ФОНУ.

В.М. Бабай.

Фонд Оборони України почав свій восьмий рік існування. Поставлена перед Фондом найближча мета зібрати перший мільйон є недалеко свого завершення. Вона була б вже досягнена, але з різних причин багато нам прихильних людей ще досі збіркою не охоплені. Звичайно там, де є відповідні збірники, висліди збірки є добрі й навпаки. Останніми часами напливають до Фонду записи наших людей, що відійшли в вічність. Деякі українці в старшому віці запитують наші установи, як вони повинні поступити, щоб їхній важко запрацьований гріш пішов на користь українській справі. Наші самотні люди є свідомі того, що залишене ними майно в випадку їхньої смерті залишиться державі, в якій вони живуть, якщо померлий не має ближчої родини в Україні та не залишив заповітання. Якщо ж він чи вона мають родину в Україні, їхнє майно забере ворожа окупаційна влада в Україні, яка вправді виплатить якусь малу суму родині померлого, але ця сума, після стягнення різних державних драчок і некорисного вимінного курсу доларів на рублі буде таки дуже малою.

Наша порада всім, хто застановляється, що зробити зі своїм майном, коли покличе Господь у вічність, мати на увазі: а/ потреби їхніх родин, б/ громади, в/ народу. Це зовсім природно, що наша родина є нам найближчою. Немає теж сумніву, що наші рідні в Україні потребують нашої матеріальної допомоги. Ми теж знаємо, що московська окупаційна влада в Україні, під прикриттям Української Советської Соціалістичної Республіки, не лише не дбає про український народ, але робить усе, щоб наш народ ожебрачити, зрусіфікувати й стерти з лиця землі. Всі, хто посилав чи ще посилав пачки рідним в Україну, знають, що часто державне мито та інші драчки більше виносять ніж сама посилка. Звичайно своя влада в своїй державі йде на руку посилаючим пакунки, бо той хто висилає допомогу рідним, висилає її як подарунок; він не повинен за своє добре серце бути обтяженим різними оплатами. Та не так воно є з посилками до СРСР!

Це тільки ще один доказ, що влада в Україні ворожа та не є ані соціалістична, бо ані сама не годна забезпечити добробуту населенню, ані не сприяє тим, що помагають з-поза України. Ця влада не є теж і українська, бо вона не тільки гнобить національно, та русифікує український народ, використовує його багатства та його працю, але ще хоче збагачуватися на людській біді й накладає різні оплати на посилки тих українців з-поза України, що безкорисно помагають своїм рідним в Україні.

Намагання окупаційного режиму в Україні наживатися чужим добром і чужою працею відноситься не тільки до оплат на посилках, але теж і до залишеного

українцями поза межами України майна.

У кожній країні, де живуть українці, окупаційний режим в Україні має свого уповноваженого, яким звичайно є якийсь місцевий адвокат. Цей уповноважений слідкує за тим, хто з українців помер і подає відомість про це окупаційному урядові в Україні, а цей уряд віднаходить рідню померлого. Віднайдена рідня дає повновласть урядові домогатися спадку їхнього покійного-рідного, уряд посилає цю повновласть своєму уповноваженому в даній країні, а цей, маючи уповноваження від родини померлого, одержує через суд все майно покійного для його родини в Україні.

Здавалося б, що тут все впорядку. Але саме тут зачинається вся біда для тих, що унаслідили майно покійного чи покійної з вірою, що вони одержать все, що їм залишено. Відомо, що в СРСР немає приватної власності. Там все є державною власністю включно з людьми. Так з майном як і з людьми Москва може робити, що захоче. Спадку, який суд у країні нашого поселення признав рідним в Україні, рідні не одержують, а одержує держава, яка передасть рідним в Україні стільки з залишеного спадку, скільки їй захочеться, а це звичайно означає дуже, дуже мало! Про це багато наших людей знає. Щоб їхнє майно не пішло в руки ворога, від якого вони колись утекли, вони за свого життя роблять писемний договір-тестамент з нашими організаціями, установами, церквами, чи своїми знайомими чи приятелями, в якому є написано, що вони залишають частину свого майна установі, церкві, організації або знайомому й поручають за решту майна висилати після їхньої смерті пакунки їхнім рідним. Таким чином їхні рідні на протязі якогось часу одержують певну допомогу, а рівночасно померлий помагає своїй установі та його ім'я як добродія записане в установі назавжди!

Багато людей немає ближчої родини в Україні. Якщо вони за свого життя не залишать писемного завішання-тестаменту, їхнє майно перейде на власність держави, в якій вони жили. Очевидно, нічого в тому злого, якщо держава, яка нам дала притулок, одержить нами залишене майно. Однак справа в тому, що поперше ми, коли працювали, платили державі податки й подруге, наші українські установи, церкви чи навіть наші приятелі потребують нашого майна більше, ніж його потребує держава.

Відомо, що наші рідні школи, молодіжні організації, часописи, церкви та всі інші громадські й політичні наші організації у минулому розвивалися і тепер у великій мірі існують та діють завдяки жертвенності гроша й праці багатьох наших людей. З відходом у вічність наших жертвенних людей їхнє місце залишиться порожнім і їхня праця перерваною. Щоб цього не сталося, щоб наше церковне, громадське й політичне життя не завмерло, їхнє місце мусять зайняти нові молоді люди, які за свою роботу мусять бути відповідно винагороджені.

У таких нових, відмінних від дотеперішніх, умовах нашого збірного життя має своє примінення, значення і вагу залишене для організації, церкви чи установи майно тих, що від нас відходять. Нехай не пропадає навіть найменший гріш, запроцьований нашими людьми. Навпаки, хай кожний гріш служить нашій громаді, українській справі також після відходу в вічність його власника чи власнички.

Окремою і найважливішою справою, яку ми всі повинні мати постійно на увазі, це справа фондів на допомогу й оборону України; як було вже згадано напочатку, сім років тому було створено Фонд Оборони України; Фонд цей має становити ненарушимий капітал, з відсотків якого має СУН черпати фінансові засоби на акції в обороні України. Пам'ятаймо про це завжди, всюди і при кожній нагоді.

В кожній більшій місцевості в кожній країні потрібні постійні представники-збірники, які мають займатися і допильновувати справи ФОРУ. Про це подбають ТП.

З М І С Т

Становище ОУН до актуальних подій зовнішньої і внутрішньої політики	1
Акт проголошення відновлення Української Держави	5
У 40-ву річницю відновлення Української Держави	6
Звернення Проводу ОУН	8
Ярополк Богослов: Будьмо собою	9
С.Дунаїв: Намі акції з приводу міжнародних конференцій	12
В.Косович: Деякі аспекти праці ОУН на крайовому відтинку	15
С.Немирич: Наша дія закордоном	19
Д.Сівчанський: Посилений наступ Москви на Український Національний Визвольний Рух - ОУН	21
В.М.Бабай: Більше уваги для ФОРУ	28
